

funni wiimaks paltwetund lauluga jälleõpe tati. Hiljemine westeti magusat juttu, wõeti natuke kehakarastust, mis peale kirikuõpetaja kogu sõitis, aga naabrid weel õhtuni sinna jäiwad.

Juturatad wedasid mehi kaa sinna, et nüüd aeg ikka ligemale jõuda, kus iga kogukond uue Seaduse täitmiseks endale kogukonna wanemat ja teisi ammetnikusi pidada walitema, ja kuda niisugused walitemised jalule saawad minema. Mõistand ütles: „Ma kardan et mitte tänawu esimesel walitemisel, waid kaa weel mõnel nende järgmistel palju sasisi lugusi saawad ette tulema, enne kui rahwas kahju läbi targemaks lähawad. Mõned peremehed joodawad juba nüüd kõrtsides wiina ja õlut teiste külameeestele, et seeläbi sõbru meelitaksiwad, kes walitemise pääwal nende nimesi keele peale tõstaksiwad.“ Mihkel kostis: „Kahju oleks, kui suut kari nende wõrku lähaks ja ülemat asja äraunustaks, kuda ammetile walitetud meestel meele aru ja õiglane süda üksnes kaalu peale tohiwad tõusta. Wiina suutäie eest ostetut kaup ei ole enam kui selle hinna wäärt, misga teda osteti, nõnda kui need, kes sedawiisi ammetisse püüawad tungida, muud ei taha, kui ammeti nime kõrgust. Kui meie rahwas juba igal pool mõtlejad oleksiwad, siis wõiksime julgest loota, et igas kogukonnas niisugused mehed ammetnikuks seatakse, kes seda wäärt on; aga kus suurem hulk lamba karja wiisi pulga üle hüpab, kui esimene eel oli hüpanud, ja tähelepanemata jätawad, et kerp juba ammugi eest oli wõetud, mis üle esimene lammas oli hüpanud: neist ei wõi filmilisi walitejaid ial saada.“

Ehk kül tähelepanemise wäärt jutustus mõistlikul meestel palju pikemale ulatas, siiski ei luba meil tuum sellest siin laiemalt rääkida; waid peame sel puhul lõpetama, kunni edespidi ehk kuulda saame, kuda ***i walla rahwas oma ammetnikud olid walitenud.

Talwe kuu lõpul läks Warekse talust kihelkonna postitaskus üks kiri teele, mis pealekirjutust mööda otsekohe Peeterburi pidi minema Semenowi gaardi wäe soldati Hans Wirgu kätte. Kirjas ei seisnud midagi wähemat, kui et noort sõameest jõulu pühiks Wareksele ja Ulewainule wõõrsile paluti, ja oli palumine mõlemate talude rahwa nimel kirjutatud. Hans oli minewal jõulul, kuda ülewal kuulime, kodukäimist warasjeks arwanud ja sellepärast tulemata jäänud, aga nüüd wõis nahl haawa armide peale juba nii kindlaks kaswanud olla, et werejoosmist enam karta ei olnud. Wana peremees Mihkel palus iseäranis weel, et Hans kui ial wõimalik oma tulemist enne teada annaks, milal ta arwab neile jõuda, kus ta sulase hobusega teele wasta läkitaks ja sedawiisi teekäiki natuke kergitaks. — Else süda elas sest pääwast, kus kiri teele läinud, alatise kartuse ja lootuse wahel, kas oma tahtmist täis noormees nende palumist saab wastawõtma, ehk ei? Oleks tal wõimalik olnud sel pääwal hiire kombel Hansu tuppä salamatti pugeda, kui posti pealt toodud kiri tema kätte anniti, siis oleks Else kahtlased mõtted ühekorraga ärasulanud. Aga nüüd pidi waene piiga jõuluni ootama, ja tema unenäudki oliwad nii õelad, et nemad pikemat kuu lootuse kosutuseks ei kudunud. Sagedast kuuldasse jutu,